

STRESSLOOS STUIVEN OVER DE KOFFIEBAAI

Tekst en foto's WIEKE VAN OORDT Noot van de auteur DEZE TOCHT WERD PRÉ-CORONA GEVAREN

Wieke van Oordt is een enthousiaste en leergierige zeiler. Ze stapt op bij andere zeilers en schrijft daarover. Heb je een plaats over aan boord? Mail dan naar info@zeilen.nl

Zwijgend tuigen we op. Ik vouw de huik op, sla een schoot om een lier, haal een stootwil naar binnen. En dan duwen we af. Er is wind, er is meer dan voldoende wind om deze boot hard over dit water te laten gaan. Wat zou het zijn, vijf? Met vlagen naar meer?

"Doe maar niet in de klem," zegt mijn schipper als ik mijn hand met daarin de grootschoot richting de klem breng om hem inderdaad daarin te willen vastzetten. "Niet?"

"Neu." Hij schudt vertraagd zijn hoofd. "Bij deze wind is de kans op omslaan te groot." Iew, iew. Alarm! Het codewoord is gevallen. Omslaan. Daar ben je bang voor, roept mijn lichaam naar mijn hoofd. Weet je nog? Dat is eng. Want dan... dan... ja, wát dan eigenlijk? Ik ben nog nooit omgeslagen en dat is nou juist het hele probleem, denk ik.

Pakken

Ik nam voor het eerst zeilles aan het eind van de jaren veertig. En dan bedoel ik die van mijn leven, niet van een of andere eeuw. In een Polyvalk, met twee en soms drie anderen en een instructeur. Bij de zeilschool zag ik de jeugd in en uit kleine bootjes stappen. De jongens en meisjes droegen waterdichte pakken, die ik daarvóór eigenlijk alleen plaatste bij duikers: strakke, rubberen pakken met lange ritsen en waterschoenen. Ikzelf had wandelschoenen en een spijkerbroek. Was ik mijn omslaanangst kwijt geweest als ik was begonnen in zo'n klein bootje? Met zo'n pak? En het dan maar laten gebeuren?

Nieuwe blik

"Dus dit is deel van de Asseltse Plassen?"
"Ja, en waar we nu zijn, is de Koffiebaai."
"Hoe komt dit water aan zo'n naam?"
Maar het antwoord komt er niet: we moeten overstag. En daarna is er weer een hele nieuwe blik op de wereld. Elk rak onthult een andere blik op de omgeving. Het licht valt anders op mijn gezicht na elke verandering van koers, de wind waait

anders tegen mijn wangen, langs mijn rug, de wolkenpartijen zien er anders uit, de perspectieven veranderen. Is dat waarom op het water zijn steeds weer zo'n energievreter is? Ik moet telkens wennen aan een nieuwe wereld voor mijn ogen. We rakken over de baai.

Klem

Mijn schipper is zeelinstructeur. "Ze vroegen of ik de jeugd les wilde geven." "Ze?"

"Watersportvereniging Ascloa hier in Asselt. Daar is een jeugdafdeling, voor de kinderen in de omgeving van Swalmen. Ik heb het hier zelf ook geleerd en heb ja gezegd, want ach, ik vind het leuk, hoor." De boot waarin we zitten, is een Centaur. Het is de tweede boot die hij kocht; de eerste was hetzelfde type, maar dan wat ouder.

"Ik heb de boot samen met mijn broer en ouders gekocht. Deze ook trouwens. Hoe oud deze boot is? Dat weet ik eigenlijk niet."

"Vaart je broer er net zo vaak mee als jij? Of gaan jullie samen?"

"Mja, net zoals het uitkomt. Om de beurt, samen of met vrienden." Hier geen strakke schema's of bootdeelfspraken. Zoals het uitkomt, dat is het motto. Eigenlijk een typisch zeilmotto en zo'n beetje het tegenoverstelde van mijn eigen levensinstelling. Ik plan alles. Knabbelt het leren zeilen nu eindelijk eens wat van mijn rigide kijk op het leven?

Overboord

De wind kan vlagen wat hij wil, hier aan boord heerst rust. Een beetje beaufort krijgt mijn schipper niet uit zijn evenwicht. Ik vraag me af of dat überhaupt kan. We komen langs een groep schoolkinderen in kano's, eentje springt overboord.

"Halloooo!"

"Hoi," roep ik terug. "Is het water koud?"

"Neeeee!"

Ik gooi de boot overstag en schuif 'm langs het riet. "Laat het grootzeil maar wat

losser," zegt mijn schipper van vandaag. "Ja, zo." Met deze kalme stem wordt een generatie Asseltse kinderen zeilklaar gemaakt. Zeilouders van Nederland, stuur jullie kinderen naar Limburg.

Maas

"Het is toch wel handig om iemand aan boord te hebben die wat van zeilen afweet," zegt de instructeurschipper. Bedoelt hij mij?

"Vrienden staan soms te wachten tot ik zeg wat ze moeten doen, maar jij wacht niet af." Nee, 'wachten' staat sowieso niet in mijn vocabulaire, maar het is geloof ik voor het eerst dat het me een zeilcompliment oplevert. We verlaten de baai en de plassen en scheuren de Maas op, hebben opeens ruime wind, en de windvlagen en snelheid trekken onze boot schuin en snel over het water. We rennen.

Hoe ver zouden we komen als we nu gewoon maar door zouden gaan? Met de wind mee, met de stroom mee. De Maas klonk me altijd zo indrukwekkend in de oren; daar kan je toch niet eenvoudig op zeilen met een open kielboot?

OPSTAPLOG

Boot	Centaur
Aan boord	twee man
Schipper	Jeroen Julicher
Gevaren	Asselt - Neer

